

EL LLENGUATGE

Total: res ^{27/X/1976}

Es cert que en més d'una ocasió hem sorprés en textos de plomes molt solvents i acreditades l'ús adverbial de l'adjectiu breu, però, tot i així, ens resistim a donar-hi bel.ligerància. Crelem que aquest ús, en frases com ara Breu: ho vaig haver de deixar de córrer o bé Breu: no en sabia res ningú, traeix una clara influència del francès, en què trobem continuament el mot «bref» —que correspon al nostre breu— usat adverbialment, i de fet és en traduccions del francès on podem observar més sovint el breu adverbial.

Tenia tot un seguit d'expressions amb les quals s'introdueix el resum o la conclusió del que s'ha dit o insinuat anteriorment: en resum, en conclusió, en suma, en definitiva, en un mot, en una paraula... I es pot triar la que més convingui o escatgui a cada cas. Però si calia indicar una solució que no fes enyorar la del francès, per la rotunditat i la contundència que li confereix el fet de compondre's d'un sol mot, optariem sense vacil·lar per total. L'ús adverbial de total és vivíssim, forma part del llenguatge quotidià, i el Diccionari Fabra no el deixa pas de recollir. El defineix amb una expressió equivalent, «en conclusió», i l'il·lustra amb l'exemple Total: res.

Signi com vulgui, l'ús adverbial de breu és, certament, innecessari. I no fóra pas desencertat aconsellar a tots els qui tinguin el costum o la temptació de recórrer-hi, de considerar abans si cap de les solucions habituals que hem proposat no hi fóra potser preferible.

ALBERT JANE